

“সম্পূৰ্ণ কাম জিৎ অৰ্থাৎ হৃদৰ কামনাৰ পৰা উপৰাম”

আজি বাপদাদাই নিজৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ ভূজাবোৰক চাই আছেহঁক। সকলো ভূজা স্নেহ আৰু শক্তিৰ দ্বাৰা বিশ্বক পৰিৱৰ্তন কৰাৰ কাৰ্যত লাগি আছে। সকলো ভূজা এজনেৰে হয়। সেয়েহে সকলোৰে অন্তৰত এটাই লগন আছে যে নিজৰ ঈশ্বৰীয় পৰিবাৰৰ নিজৰে ভাতৃ-ভগ্নীসকল যিয়ে পিতাক আৰু নিজৰ আচল পৰিবাৰক নজনাব কাৰণে সন্তান হৈয়ো ভাগ্য বিধাতাৰ দ্বাৰা পিতাৰ ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ আছে - এনে ভাগ্যৰ পৰা বঞ্চিত আত্মাসকলক জাগৃত কৰো। কিবা নহয় কিবা অধিকাৰৰ অঞ্জলীৰ দ্বাৰা তেওঁলোককো পিতাৰ পৰিচয়েৰে পৰিচিত কৰো কিয়নো তোমালোক সকলো গোটেই বংশাৱলীৰ অগ্ৰজ হোৱা। অগ্ৰজ সন্তানসকলক পিতাৰ সমান বুলি গায়ন কৰা হয়। সেয়েহে অগ্ৰজসকলৰ অনুজ অস্তান ভাতৃ-ভগ্নীসকলৰ প্ৰতি দয়া আৰু মৰম স্বতঃ উপজে। যিদৰে হৃদৰ পৰিবাৰৰ অগ্ৰজসকলৰ পৰিবাৰৰ প্ৰতি সদায় ধ্যান থাকে, সেইদৰে তোমালোক বেহৃদৰ পৰিবাৰৰ অগ্ৰজসকলৰ ধ্যান থাকে নহয়। কিমান ডাঙৰ পৰিবাৰ। গোটেই বেহৃদৰ পৰিবাৰ সন্মুখত থাকেনে? সকলোৰে প্ৰতি দয়াৰ কিৰণ, আত্মিক আশীৰ্বাদৰ কিৰণ, বৰদানৰ কিৰণ বিয়পাই দিওঁতা মাষ্টাৰ সূৰ্য হোৱা নহয়। যিদৰে সূৰ্য স্বয়ং যিমান উচ্চত হ’ব চতুৰ্দ্দেশে আৰু অধিক কিৰণ বিয়পাব। তলত থাকিলে চতুৰ্দ্দেশে কিৰণ বিয়পাব নোৱাৰে। সেইদৰে তোমালোক উচ্চতকৈ উচ্চ পিতাৰ সমান উচ্চ স্থিতিত স্থিত হোৱা তেতিয়াহে বেহৃদৰ কিৰণ বিয়পাব পাৰিবা অৰ্থাৎ বেহৃদৰ সেৱাধাৰী হ’ব পাৰিবা। সকলো এনেকুৱা বেহৃদৰ সেৱাধাৰী হোৱা নহয়। সকলো আত্মাৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোতা কামধেনু হোৱা নহয়! সকলোৰে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোতা এতিয়ালৈকে নিজৰ মনৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰাতে ব্যস্ততো হৈ থকা নাই? নিজৰ মনোকামনা পূৰ্ণ নহ’লে তেন্তে আনৰ মনোকামনা কেনেকৈ পূৰ্ণ কৰিবা? সকলোতকৈ উচ্চতকৈ উচ্চ মনোকামনা পিতাক পোৱাৰ আছিল। যেতিয়া সেই শ্ৰেষ্ঠ মনোকামনা পূৰ্ণ হৈ গ’ল তেন্তে সেই শ্ৰেষ্ঠ কামনাত সৰু সৰু হৃদৰ কামনাবোৰ সমাহিত হৈ আছে। শ্ৰেষ্ঠ বেহৃদৰ কামনাৰ আগত অন্য কোনো হৃদৰ কামনা থাকি যায় নেকি? এই হৃদৰ কামনাবোৰেও মায়াক পৰাভূত কৰিব নিদিয়ো। এই হৃদৰ কামনাই বেহৃদৰ স্থিতিৰ দ্বাৰা সেৱা কৰাব নোৱাৰে। হৃদৰ কামনাকো সূক্ষ্ম ৰূপত পৰীক্ষা কৰা - মূখ্যত কাম বিকাৰৰ অংশ বা বংশ হয়। সেয়েহে কামনাৰ বশীভূত হোৱা বাবে পৰাভূত কৰিব নোৱাৰে। বেহৃদৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোতা হ’ব নোৱাৰে। কাম জিৎ অৰ্থাৎ হৃদৰ কামনা জীৎ। এনে মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোতা বিশেষ আত্মা হোৱা। মনমনাভৱ স্থিতিৰ দ্বাৰা মনৰ হৃদৰ কামনাবোৰ পূৰ্ণ কৰি অৰ্থাৎ সমাপ্ত কৰি আনৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰিব পাৰিবা। এতিয়া বাণীৰ পৰা উপৰাম স্থিতিত স্থিত হোৱাৰ বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত কামনা জীৎ অৰ্থাৎ সম্পূৰ্ণ কাম জীতৰ বিশ্বৰ আগত চেম্পুল (আৰ্হি) হোৱা। তোমালোকৰ সৰু সৰু ভাতৃ-ভগ্নীসকলে এয়াই কামনা লৈ তোমালোক অগ্ৰজসকলৰ ফালে চাই আছে। আহ্বান কৰি আছে যে আমাৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰা। আমাৰ সুখ শান্তিৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰা। তেন্তে তোমালোকে কি কৰিবা নিজৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰিবা নে তেওঁলোকৰ পূৰ্ণ কৰিবা? সকলোৰে অন্তৰৰ পৰা, কোনোবাই কোৱা বাবে নহয় নাইবা সংগঠনৰ বায়ুমণ্ডলৰ মৰ্যাদা অনুসৰিও নহয়, অন্তৰেৰে এইটো শ্ৰেষ্ঠ শ্লোগান উচ্চাৰিত হওক যে “ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা”।

কিছুমান সন্তান বহুত চতুৰ হয়। আটাইতকৈ চতুৰজনৰ সৈতেও বহুত চতুৰালি কৰে। হয় হৃদৰ ইচ্ছা আকৌ ক’ব এনেকুৱা এনেকুৱা। এয়া শুভ ইচ্ছা, সেৱাৰ প্ৰতি ইচ্ছা। হয় নিজৰ ইচ্ছা কিন্তু বাহিৰৰ ৰূপ সেৱাৰ বনাই দিয়ে। সেয়েহে বাপদাদাই মিচিকিয়াই, সেয়া জানিও, দেখিও, চতুৰালি বুলি বুজিও বহুত সন্তানক বাহ্যিক ভাৱে ইংগিত নিদিয়ো। কিন্তু ড্ৰামা (নাটক) অনুসৰি ইংগিত নিশ্চয় পোৱা যায়। সেয়া কেনেকৈ? হৃদৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ হ’লে সেয়া প্ৰাপ্তিৰ ৰূপ হয় কিন্তু ভিতৰত এটা ইচ্ছাই অনেক ইচ্ছাৰ জন্ম দি থাকে। সেয়েহে মনৰ বেমেজালিৰ ৰূপত ইংগিত পাই থাকে। বাহিৰত যিমানেই কোনোবাই হৃদৰ প্ৰাপ্তিত খাই বৈ গাই নাথাকক কিন্তু এয়া মনৰ বেমেজালি লুকুৱাবহে ব্যৱস্থা কৰে। আন্তৰিকভাৱে তৃপ্ত নহ’ব। অল্পকালৰ বাবে হ’ব কিন্তু চিৰকালৰ তৃপ্ত অৱস্থা বা এইটো অন্তৰৰ গীত যে “পিতাক পালো সংসাৰ পালো”, সেয়া গাব নোৱাৰে। তেওঁলোকে পিতাকো কয় - আপোনাকতো পালো কিন্তু এয়াও নিশ্চয় লাগে। এই “লাগে লাগে”ৰ ইচ্ছা তৃপ্ত নহ’ব। সময় অনুসৰি এতিয়া সকলোৰে এটাই “ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা”ৰ আৱাজ হওঁক তেতিয়া আনৰ ইচ্ছা পূৰ্ণ কৰিব পাৰিবা। এতিয়া অলপ সময়ত তোমালোক এটি-এটি শ্ৰেষ্ঠ আত্মিক বিশ্বই চৈতন্য ভঁৰাল যেন অনুভৱ কৰিব। ভিক্ষাৰী হৈ আহিব। এইটো আৱাজ ওলাব যে তোমালোকেই ভৰপূৰ ভঁৰাল হোৱা। এতিয়ালৈকে বিচাৰি আছে যে কোনোবা আছে, কিন্তু তেওঁলোক কোন হয়, ক’ত আছে, এয়া স্পষ্ট ৰূপত বুজি পাব নোৱাৰে। কিন্তু এতিয়া সময়ৰ শৰ (কাঁড়) লাগিব। যিদৰে পথ দেখুওৱাৰ চিহ্ন থাকে নহয়। এৰ’ (কাঁড় চিহ্ন) দেখুওৱায় যে এই ফালে যোৱা। এনেকৈ সকলোৰে এইটো অনুভূতি হ’ব যে

এই ফালে আহা। এনেকুৱা ভৰপূৰ ভড়াল হৈছানে? সময়ো তোমালোকৰ সহযোগী হ'ব। শিক্ষক নহয়, সহযোগী হ'ব। বাপদাদাই সময়ৰ আগতে সকলো সন্তানক সম্পন্ন স্বৰূপত ভৰপূৰ ভড়ালৰ ৰূপত, ইচ্ছা মাত্ৰম অবিদ্যা, তৃপ্ত স্বৰূপত প্ৰত্যক্ষ কৰিব খোজে কিয়নো এতিয়াৰ পৰা সংস্কাৰ ধাৰণ নকৰিলে তেন্তে অন্তত সংস্কাৰ ধাৰণ কৰাসকলে বহুকালৰ প্ৰাপ্তিৰ অধিকাৰী হ'ব নোৱাৰে। সেয়েহে বিশ্বৰ কাৰণে বিশ্বৰ আধাৰ মূৰ্ত হোৱা। বিশ্বৰ আগত জগতৰ জ্যোতি হোৱা। জগতৰ কূল দীপক হোৱা। যিয়েই শ্ৰেষ্ঠ মহিমা আছে সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ মহিমাৰ অধিকাৰী আত্মাসকল এতিয়া বিশ্বৰ আগত নিজৰ সম্পন্ন ৰূপত প্ৰত্যক্ষ হৈ দেখুওৱা। বুজিলা।

ইয়াত আহি উপস্থিত হোৱা সকলো বিশেষ সেৱাধাৰী সন্তানক বিশেষ স্নেহ স্বৰূপেৰে বাপদাদাই স্নেহেৰে স্বাগতম জনাই আছে। সোঁহাত স্বৰূপ সন্তানসকলক সমানতাৰ হেওশ্বেক কৰি আছে। ভাল আহিলা। অচ্ছা-

সকলো বিশ্বৰ মনোকামনা পূৰ্ণ কৰোতা, সদায় সম্পন্ন তৃপ্ত, বিশ্বৰ আধাৰমূৰ্ত, প্ৰত্যেক সময়ত বিশ্ব কল্যাণৰ শ্ৰেষ্ঠ কামনাত স্থিত হৈ থাকোতা, বিশ্বৰ আগত মাষ্টৰ ৰক্ষক হৈ সকলোকে ৰক্ষা কৰোতা, সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ মহান আত্মাসকলৰ প্ৰতি বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

মিটিঙলৈ (অধিবেশনলৈ) অহা ভাতৃ-ভগ্নীসকলৰ প্ৰতি:- সেৱাধাৰী সন্তানসকলে মনততো সেৱাৰ পৰিকল্পনা কৰিছাই বোধহয়, বাকী মিটিঙৰ সংগঠনত সাক্ষাৰত আনিবলৈ বৰ্ণনা কৰিবা। যিয়েই সেৱা চলি আছে, প্ৰত্যেক সেৱাই ভালতকৈ ভাল বুলি কোৱা হ'ব। যিদৰে সময় সমীপত আহি আছে, সময়ে সকলোৰে বুদ্ধিক অস্থিৰ কৰি তুলিছে। এতিয়া সময় অনুসৰি এনেকুৱা শক্তিশালী পৰিকল্পনা কৰা যাতে ধৰণীৰ ওপৰত হাল চলে, সদায় বীজ বোৱাৰ আগতে হাল বাই নহয়। হাল বালে কি হয়? (মাটি) তল-ওপৰ হয় আৰু তাৰ পাছত যি বীজ সিঁচা হয় সেইবোৰে সহজে সফলতা পায়। সেইদৰে এতিয়া উখল-পাখলৰ হাল চলোৱা। কোন বিধ উখল-পাখলৰ। যিদৰে আজি শুনালা - “কোনোবা আছে” এয়াতো সকলোৱে বুজে কিন্তু এয়াই হয় আৰু এয়া এজনেই হয়, এই উখল-পাখলৰ হাল চলা নাই। এতিয়া আৰু আছে, এয়াও হয় ইয়ালৈকে আহি পাইছে কিন্তু এয়া এজনেই হয়, এতিয়া এনেকুৱা শৰ লগোৱা। এইটো টাচিঙৰ সৈতে এনে আত্মাসকল তোমালোকৰ সন্মুখত আহক। যেতিয়া এনেকুৱা উখল-পাখল হ'ব তেতিয়াই প্ৰত্যক্ষতা হ'ব। ইয়াৰ বিধি কি? যিদৰে সকলো বিধি চলি থাকে, ভিন্ন ভিন্ন প্ৰ'গ্ৰাম কৰি থাকা। অধিবেশনো কৰা আনৰ ষ্টেজলৈয়ো যোৱা, নিজৰ ষ্টেজো তৈয়াৰ কৰা। যোগ শিবিৰো কৰোৱা। এই সকলো সাধনে সমীপলৈতো আনিছে আৰু যি শংকা আছিল সেই শংকাবোৰৰ নিবৃত্তিও হৈছে। সমীপলৈও আহি গ'ল। কিন্তু এতিয়া সম্পত্তিৰ অধিকাৰৰ সমীপলৈ আহক। বাহ! বাহ! কৰোতাতো হ'ল, এতিয়া উত্তৰাধিকাৰী হওঁক। এতিয়া এনে কোনো আৰাজ বিশ্বৰ হওক যে এওঁলোকেই সঁচা মাৰ্গ-দৰ্শন কৰোঁতা হয়, পিতাৰ সৈতে মিলন কৰাওতা হয়। ৰক্ষা কৰোঁতা হয়, পলুৱাই লৈ যাওতা নহয়। গতিকে এতিয়া ইয়াৰ বিধি, বাতাৱৰণ এনেকুৱা হওক। ষ্টেজৰ ৰূপৰেখাও এনেকুৱা হওক আৰু সকলোৰে সংকল্পও এটাই হওক। বায়ুমণ্ডলৰ প্ৰভাৱ শক্তিশালী হ'ব লাগে। প্ৰেমৰতো হয় কিন্তু শান্তি আৰু শক্তি এই ক্ষেত্ৰত আৰু অলপ যোগ দিয়া। জগতৰ হিচাপততো শান্তিও অনুভৱ কৰে, কিন্তু এনেকুৱা শান্তিৰ শৰ লাগক যাতে শান্তিৰ সাগৰৰ অবিহনে থাকিব নোৱাৰে। তোমালোকৰ সংগৰ ৰংতো সিমানে সময়ৰলৈকে ভালকৈয়ে লাগে কিন্তু ৰঙেৰে ৰঙীন হৈ যাওক আৰু এই ৰঙে তেওঁলোকক আকৰ্ষিত কৰি থাকক, সমীপলৈ আনি থাকক, সম্বন্ধলৈ আনি থাকক সেইটো দৃঢ় ৰং লগোৱা। শুনাইছিল নহয় - এতিয়ালৈকে যি কৰিলা সেয়া ভালতকৈও ভাল কৰিলা কিন্তু এতিয়া সোণ তৈয়াৰ কৰিলা, এতিয়া ৰত্ন খচিত কৰিব লাগিব। আজিৰ জগতক প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ লাগে। গতিকে প্ৰত্যক্ষ প্ৰমাণ শান্তি আৰু শক্তিৰ অনুভৱ হওক, এক মুহূৰ্তৰ কাৰণে হ'লেও। অনুভৱ এনেকুৱা বস্তু যি অনুভৱৰ শক্তিয়ে সমীপ সম্বন্ধলৈ নিশ্চয় আনিব। গতিকে পৰিকল্পনাতো কৰিবাই। বাকী বাপদাদাই সন্তানসকলৰ সাহস, উৎসাহ-উদ্দীপনা দেখি আনন্দিত হৈছে। সেৱাৰ চখত থাকোঁতা (ৰুচি ৰাখোতা) সন্তান হোৱা। সেৱাৰ লগন ভাল। সংকল্পও সকলোৰে নিশ্চয় উদয় হয় যে এতিয়া কিছু নতুনত্ব হ'ব লাগে। নতুনত্ব আনিবলৈ হ'লে, প্ৰথমেতো সকলোৰে এটাই সংকল্প হ'ব লগিব। এজনে শুনালা আৰু সকলোৱে স্বীকাৰ কৰিলে। এটা সংকল্পত সদায় দৃঢ় হৈ থাকা। যদি এটা ইটাও লৰে তেন্তে পুৰা দেৱালেই লৰাই দিয়ে। এজনৰো সংকল্প অলপো কাৰণে অকাৰণে পৰিস্থিতি অনুসৰি টিলা হ'লে তেন্তে গোটেই প্ৰ'গ্ৰাম টিলা হৈ যায়। গতিকে এনেকৈ নিজক দৃঢ় সংকল্পত আনি, কৰিবই লাগিব, সকলোৰে সহযোগ পাবই লাগিব, তাৰ পাছত ট্ৰায়েল (চেপ্টা) কৰা। এনেয়ে বাপদাদা সেৱাত আনন্দিত হৈছে। এনেকুৱা কোনো কথা নাই কিন্তু এতিয়া সোণত ৰত্ন খচিত কৰিলে তেতিয়া দূৰৈৰ পৰা আকৰ্ষিত কৰিব।

বিদেশতো সন্তানসকলে সাহস ভাল ৰাখিছে। তেওঁলোকে নিজৰ মাজতো পৰস্পৰে হাঁহি থাকে যে মাইক আমাৰ গৈ পালে, আৰাজো হ'ল কিন্তু অলপ কম আৰাজধাৰী আহিল। ডাঙৰ আৰাজধাৰী নহয়। তথাপিও ইয়ালৈকেতো গৈ পালে। সাহসতো

ভাল কৰে। অম্মা।

এতিয়া তোমালোকৰ পূজ্য স্বৰূপ প্ৰত্যক্ষ হ'ব লাগে। পূজ্য হয়, পূজা কৰাওঁতা নহয়। এয়াই আমাৰ ইষ্ট হয়, পূৰ্বজ হয়, পূজ্য হয়, ইয়াৰপৰাই সকলো মনোকামনা পূৰ্ণ হ'ব, এতিয়া এইটো অনুভূতি হওক। শুনালো নহয় - এতিয়া নিজৰ হৃদৰ সংকল্প বা কামনা সমাপ্ত হোৱা উচিত, তেতিয়াহে এই লহৰ বিয়পিব। এতিয়াও অলপ-অলপ “মোৰ-মোৰ” আছে। মোৰ সংস্কাৰ, মোৰ স্বভাৱ এয়াও যাতে সমাপ্ত হৈ যায়। যি পিতাৰ সংস্কাৰ সেয়াই মোৰ সংস্কাৰ। অৰিজিনেল (আচল) সংস্কাৰতো সেয়াই নহয় জানো। ব্ৰাহ্মণৰ পৰিৱৰ্তনেই হ'ল বিশ্ব পৰিৱৰ্তনৰ আধাৰ। তেন্তে এতিয়া কি কৰিবা? ভাষণ নিশ্চয় দিব লাগে কিন্তু তোমালোক ভাষালৈ যোৱা আৰু তেওঁলোক ভাষাৰ পৰা উপৰাম হৈ যাওক। এনেকুৱা ভাষণ হওক। ক'বতো লাগিব নহয় জানো। তোমালোক আৱাজত আহি যোৱা আৰু তেওঁলোক আৱাজৰ পৰা উপৰাম হৈ যাওক। বাণী নহওক কিন্তু অনুভৱেৰে ভাষা বাণী হওক। সকলোতে লহৰ বিয়পি যাওঁক। যিদৰে কেতিয়াবা কোনোবাই এনে কোনো কথা শুনায় যে কেতিয়াবা হাঁহৰ, কেতিয়াবা কন্দাৰ, কেতিয়াবা বৈৰাগ্যৰ লহৰ বিয়পি যায়, সেয়া খন্তেকীয়া হয় কিন্তু তথাপিও বিয়পি যায় নহয়। এনেকৈ অনুভূতি হোৱাৰ লহৰ বিয়পি যাওক। হ'বলগীয়াতো এয়াই আছে। যিদৰে আৰম্ভণিত স্থাপনাৰ আদিত এক ওঁম ধ্বনি আৰম্ভ হৈছিল আৰু কিমান সাক্ষাৎকাৰত গুচি গৈছিল। লহৰ বিয়পি গৈছিল। এনেকৈ সভাত অনুভূতিৰ লহৰ বিয়পি যাওঁক। কাৰোবাৰ শান্তিৰ, কাৰোবাৰ শক্তিৰ অনুভূতি হওক। এইটো লহৰ বিয়পি পৰক। কেৱল শুনোতা নহওক কিন্তু অনুভৱৰ লহৰ হওক। যিদৰে ঝৰ্ণা (নিজৰা) বৈ থাকিলে মিয়ে ঝৰ্ণাৰ তলত আহিব তেওঁৰ শীতলতাৰ, সতেজ হোৱাৰ অনুভৱ হ'ব নহয় জানো। সেইদৰে তেওঁলোকেও যেন শান্তি, শক্তি, প্ৰেম, আনন্দ, অতিন্দ্ৰীয় সুখৰ অনুভূতি কৰি যায়। আজিও বিজ্ঞানৰ সাধনে গৰম-ঠাণ্ডাৰ অনুভূতি নকৰাই জানো। গোটেই কোঠালীতে সেই লহৰ বিয়পি যায়। তেন্তে কি এই ইমানবিলাক শিৱ-শক্তি, পাণ্ডৱ, মাষ্টৰ শান্তি, শক্তি সকলোৰে সাগৰে.... এই লহৰ বিয়পাব নোৱাৰানে! অম্মা-

কিমান বিশাল বুদ্ধিৰ সন্তান একত্ৰিত হৈছে। শক্তিসেনাও বহুত আছে। মধুবনত একে সময়তে ইমানবিলাক শক্তিশালী আত্মা আহি যায়, এয়া কোনো কম কথা নহয়। এতিয়াতো পৰম্পৰাৰ মাজতো সাধাৰণ হোৱা, সেয়েহে সাধাৰণ কথা যেন লাগে। এজন-এজন কিমান মহান আত্মা হোৱা। ইমান মহান আত্মাৰ সংগঠনতো গোটেই কল্পত এনে হ'ব নোৱাৰে। কোনো এজনৰে মহত্ব কম নহয়। এতিয়াতো পৰম্পৰে ইজনে সিজনক সাধাৰণ বুলি ভাবা, আগলৈ ইজনে সিজনক বিশেষত্ব অনুসৰি বিশেষ আত্মা বুলি ভাবিবা। এতিয়া সৰু-সৰু কথা বেছি লক্ষ্য কৰা, বিশেষত্ব কম। বহি ভাবিলে দেখিবা এজন-এজন কিমান ভক্তৰ পূৰ্বজ হয়। সকলো ইষ্ট দেৱ আৰু দেৱী হোৱা নহয় জানো। এজন-এজন ইষ্টৰ কিমান ভক্ত হ'ব? সাধাৰণ ব্যক্তিতো নোহোৱা নহয় জানো! এটা মূৰ্তিকো ইমান মহত্ব দিয়ে তেন্তে ইমানবিলাক ইষ্টদেৱ একত্ৰিত হৈ গ'লে কি হৈ যাব! শক্তিশালী হোৱা। কিন্তু পৰম্পৰাৰ মাজত লুকাই আছে সেয়েহে বিশ্বৰ পৰাও লুকাই আছে। এনেয়ে এজন-এজনৰ মূল্য অগণন হয়। বাপদাদাইতো যেতিয়া সন্তানসকলৰ মহত্বক চায় তেতিয়া গৌৰৱ অনুভৱ কৰে যে এজন-এজন সন্তান কিমান মহান হয়। নিজকো কেতিয়াবা বুজা, কেতিয়াবা নুবুজা। এনেয়েতো বহুত মহান হোৱা। সাধাৰণ ব্যক্তি নোহোৱা! অলপ প্ৰত্যক্ষতা হ'লেই তেতিয়া তোমালোকেও গ'ম পাবা আমি কোন হয়! পিতাইতো সেই মহানতাৰে চায়। পিতাৰ আগততো সকলো প্ৰত্যক্ষ নহয় জানো। অম্মা- এটা ক্লাচ ইয়াৰ ওপৰতো কৰিবা যে এজন-এজনৰ মহানতা কি হয়। অম্মা!

বৰদান: অবিনাশী নিচাত থাকি আত্মিক আনন্দ আৰু মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ কৰোতা ব্ৰাহ্মণ তথা ফৰিস্তা হোৱা তোমালোক ব্ৰাহ্মণ তথা ফৰিস্তাসকল দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ হোৱা, দেৱতাৰ জীৱনত পিতাৰ জ্ঞান উদয় নহ'ব। পৰমাত্মা মিলনৰ অনুভৱো নহ'ব। সেয়েহে এতিয়া সদায় এইটো নিচা যাতে থাকে যে আমি দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ ব্ৰাহ্মণ তথা ফৰিস্তা হওঁ। এই অবিনাশী নিচাই আত্মিক আনন্দ আৰু মনোৰঞ্জনৰ অনুভৱ কৰাব। যদি নিচা সদায় নাথাকে তেন্তে কেতিয়াবা আনন্দত থাকিব, কেতিয়াবা মূৰ্ছিত হ'ব।

স্লোগান: নিজৰ সেৱাকো পিতাৰ আগত অৰ্পিত কৰি দিয়া তেতিয়া কোৱা হ'ব সমৰ্পিত আত্মা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!